

ULUSLARARASI KÖLN KONFERANSI'NI AÇARKEN

Çağrıcısı olduğu “Cuntanın Anayasasına Hayır’ Uluslararası Konferansı”nı açış konuşmasından, Köln, 30 Ekim 1982.

Değerli konuklar, arkadaşlar, dostlar, basın mensupları,

Avrupalı demokrat ve ilericiyle Türkiye'nin demokrasi güçleri arasındaki dayanışmayı dile getiren, somutlaştıran ve bu nedenle uluslararası bir nitelik ve önem kazanan bu konferansı açmaktan onur ve haz duyuyorum.

[...]

Kanımcıca bu konferans, tarihsel bir menzil işareti niteliğini de kazanabilir; eğer bizler, bu konferansın gerçekleştirilmesi ile filiz veren, en geniş bir politik yelpazede yer alan Avrupa ve Türkiye demokratlarının dayanışma ve eylem birliği hareketini büyütmeyi, geliştirip güçlendirmeyi bilirsek.

[...]

Ekonomik krizin tek tek ülkelerin sınırlarını aşarak dünya çapında yaygınlaşıp derinleştiği, sorunlarına çözüm bulamadığı ve kitlelerin hareketliliğinin yükseldiği koşullarda Avrupa'da nazizmin ve faşizmin yeniden başkaldırması, terörist hareketlerin tırmanması bir raslantı değildir. Bu arada, ikinci dünya savaşından bu yana kendi aralarında örgütlenerek tek tek ülkelerin ve bütününde dünyanın gidişatının yönlendirilmesinde etkinliklerini sürekli artırmaya çalışan çok uluslu dev tekellerin “özgürlüklerin otorite ile dengelendiği ısrarlı otoriter bir rejim” modeli peşinde oldukları unutulmamalıdır. 12 Eylül darbesi, Cunta yönetimi ve şimdi geçilmeye hazırlanan rejim, yalnızca ve öncelikle Türkiye'nin kendi iç gelişmelerinin koşullarının sonucu değildir.

[...]

Gerçekleştirilmek istenen rejimi kısaca tanımlamak gerekirse diyebilirim ki, bu rejim, parlamenter demokrasi biçim ve görünümü verilmeye çalışılmış içi boş bir kabın içine yerleştirilerek gizlenmek istenen son derece baskıcı, çeşitli kollardan toplumu bir yengeç gibi sararak kısıkaçları arasına almış, ordunun doğrudan ve sürekli, içinde yer alacağı ve kontrol altında tutacağı bir diktatörlüktür: Büyük dış ve iç tekellerin, çalışan geniş kitleler üzerindeki egemenliğine aracılık edecek bir diktatörlüktür, Orta ve Güney Amerika'da görülen kimi benzerleri gibi.

[...]

Kuşkusuz, Türkiye'de demokrasi sorunu, referandum ister anayasanın kabulü, ister reddi ile sonuçlansın son çözüme kavuşmuş olmayacaktır. Ama demokrasi mücadelesinin koşulları daha çetin, demokrasi yollarının açılması daha uzun süreli olacaktır. Red ile sonuçlanırsa demokrasiye yönelmek için daha elverişli koşullar oluşacak, ama bu geçiş otomatik olarak elbette kendiliğinden gerçekleşmeyecektir. Dünyada iyi, doğru, yararlı herşey, ileriye dönük gelişme, sebatlı, çetin uğraşma-

larla, özverili mücadelelerle elde edilir. İnsanlığın binlerce yıllık tarihinde tüm ilerlemeler böyle gerçekleşmiş, çağdaş uygarlık aşamasına böyle varılmıştır. Türkiye elbette bu evrensel yasanın dışında değildir.

“Barış, Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizme Adanmış 75 Yaş” Broşürü, Mayıs 1985